

نوشت اول

ما در ابتدای مجله نوشتیم که: "نوشتا ترجیحاً به چاپ آثاری می پردازد که پیش از این چاپ نشده باشد". پس، از شاعر ها و نویسندگان آشنا و ناآشنائی که برای نوشتا متن می فرستند توقع داریم که این ترجیح ما را رعایت کنند. که اگر نکنند، ما به خود حق می دهیم که در چاپ متون آن ها همیشه شک کنیم. معذالک اگر دوست دارند که متن ارسالی شان، باردیگر، به هر دلیلی (گمنامی و قدمت بسیار چاپ اول، نشری کم تیراژ، نشر در خارج، در وبلاگ، تیراژ شخصی و ...) در نوشتا بازچاپ شود، مرجع آن را شرافتمندانه در حاشیه ی پائین صفحه ذکر کنند و مطمئن باشند که ما از بازچاپ اثری قوی، که در چاپ اول حیف شده باشد، و برای خوانندگان "نوشتا" امروز کشف تازه ای باشد، شکی به خود راه نمی دهیم.

آن هائی که سیاق و سلیقه ما را در این چند شماره ی "نوشتا" دیده اند، و یا پسندیده اند و حالا ما را می دانند این راهم بدانند که ما خود را در سلیقه خود تنها نمی دانیم. همین که با شما رابطه برقرار می کنیم، خوش یا ناخوش، تنها نیستیم. و در عین حال با شما هستیم، ولو این که نخواهید. در این میانه، عجباً! که آن هائی را که ما بیش تر دوست داریم ما را دوست ندارند. و عجباً که این، بیش تر "نوشتا" را میان مردمی که دوست مان دارند می برد، چرا که آن ها خود را همیشه در ما می بینند. که ما نه "جریان" ایم و نه "مکتب" ایم. بلکه متعلق به یک بینش جهانی عصر خود، یک بینش استعلائی، هستیم که در ایران پیش کسوتان ما به آن نام "حجم گرائی" داده اند. پس هم شما و هم آن ها، برای خود، همیشه در این خانه دری باز دارید.

ما و شما، چاره ای جز مدرن بودن نداریم. ولی معنای این حرف پیش ما این نیست که مدرن یعنی شعر حجم. گاهی اوقات یعنی شما. وقتی کلمه هاتان داعی زندگی ای جدید می شوند.

سردبیر